

Една вечер мъжът ми решил да избяга и се прибра у дома

Анжела Асанова Георгиева, р. 1961

Казвам се Анжела Асанова Георгиева – 46 годишна съм, от ромски произход. Родена съм в гр. Благоевград в многочленно семейство: четирима братя, една сестра, родителите ми и баба. Баща ми се занимава с калайджийство, а майка ми плете кошници. Спомням си когато бях малка родителите ми ни учеха на разни занаяти. Аз и сестра ми помагахме на мама да плете малки и големи кошници и панерки, а братята ми правеха от дърво лъжици и вретена, които мама продаваше. Родителите ни често отсъстваха от къщи, но баба ми се грижеше за нас – децата. Изглежда, че печалбата от продажбата на нашите произведения не е била достатъчна за изхранването на семейството ни. Цялото семейство, без баба, която почина се преместихме да живеем в Сливница. Дадоха ни за дом нещо като малка гарсонiera – от две стаи и два коридора, от които един бяхме направили на килер и в него складирахме всичко, скрито зад голяма завеса. От братята ми само двама бяха учили до трети клас, а другите двама бяха неграмотни. Аз и сестра ми също не сме ходили на училище. На почти всички ни беше подсигурена работа в завода. Баща ни и един от братята много боледуваха и починаха млади. Мама много се безпокоеше за другите ми трима братя. Не ходеха редовно на работа и бяха неконтролируеми. Бараките, където живеехме, и завода бяха в съседство с ж.п. гара Сливница. Там всеки ден, без зимния сезон, преминаваха дълги влакови композиции, с плодове и зеленчуци за други държави. На полуотворените врати и прозорци на вагоните имаше мрежа за охлаждане. Братята ми заедно с други по – малки деца от бараките отиваха на гарата. Там влаковете имаха голям престой. Чакаха допълнителна машина да я прекачат на влака за теглене до гр. Драгоман, чиято гара е на по високо от Сливница. Всички деца разрязваха мрежите, влизаха във вагоните, грабеха и пренасяха с чували, чанти,

касетки и др. каквото могат – чушки, домати, лук, диня, грозде и др. След това идваха хора от малцинствата, но всичко и всички се скриваха. Само малките признаваха за кражбите, но тях не ги наказваха. Тъй като бараките бяха направени от дървени плоскости, произведени в завода, бяха лесно запалими и на няколко пъти бяха подпалвани. Половината от тях напълно изгоряха, но нашата е все още здрава. Много от семействата напуснаха, но ние оцеляхме. Вкъщи останахме – аз, майка ми и един от братята ми. Другите отидоха да работят в София. Аз се омъжих за момче, което не беше служило войник. Когато наближи време за отиване в казармата се оженихме. Него го прибраха в казармата в Сливница. До клетвата нямаха право да излизат от там.

Една вечер мъжът ми решил да избяга и се прибра у дома. Тъкмо си легнахме и силно се потропа на вратата. С виковете „Военна полиция, да излезе Иван“. Тъй като прозорците са ниски, мъжът ми прескочи през противоположния на вратата прозорец и хукна към ж.п. гарата. Полицаяте го забелязаха и го подгониха с пистолети в ръце. Ужасно се изплаших и тичах подир тях. Спаси ни една жена, на работа нощна смяна на гарата в една кабина. Тя бързо излезна и спря полицаите. Помоли ги да отидат и чакат на гарата, а тя лично щяла да заведе мъжа ми при тях. Оказа се, че тя била майка на един от полицаите. Аз настигнах мъжа си и го помолих да отиде на гарата, където те го чакаха. Той се съгласи и всичко му се размина с 10 дни арест в казармата.

Когато се уволни от завода, ни дадоха самостоятелно жилище, пак в бараките. Аз чистих в канцелариите, а мъжът ми работеше в производството. Животът ни беше добър. Отгледахме и две момчета, които учеха до 4 – ти клас и до тук с тяхното образование. Заводът спря производството. Аз останах без работа, а мъжът ми работеше, където го приемат тук там в строителството за кратки периоди от време. Работи и в Сливница и в София. От общинския съвет ни дадоха по – малко социални

помощи. Децата събираха желязо из завода и го предаваха на вторични суровини.

Близо десет години едва свързвахме краищата, но все пак се надяваме на по - добри дни. Сега едно от децата ми пасе крава на чужди хора , другото коза. Не им е много трудно, защото навсякъде земята не се обработва и е пуста, само за паша на животни е. Собствениците на животните са доволни от тях. Понякога вместо пари им дават мляко или сирене и аз им го давам за закуска или за вечеря. За обяд все гледам да има сготвено ядене. Научила съм децата си на труд и се грижа да станат добри хора, да не крадат и всичко да изкарват с честен труд.

Самата аз се безпокоя, че те вече са големи, искат да си има приятелки, да се женят, а нямат нищо подготвено. Жилището ни е малко и те трябва да изкарват пари. Заявиха ми, че тази година им е последна с пашата на животните и ще ходят по София да си търсят по – доходна работа.

Мечтая за собствена производствена фирма за в бъдеще.

Дано в близко бъдеще се намери добре платена и редовна работа за всички ни, за да си позволим реализация на подобни мечти. Най – много желая да бъдем всички здрави и силни, за да се справим с всички превратности в живота. Независимо, че сме с ромски произход, ние се чувстваме българи и се гордеем с това. Дано и държавата се грижи за нас.